

dant, ligger ganske simpelt deri, at det ikke kunde falde os ind, naar Thinget har forkastet et saadant Forslag, da som Mindretal at byde Thinget et saadant Forslag — vi ønskede kun at byde, hvad det selv har vedtaget, som altsaa ikke var det fremmed — og fordi vi vidste, at, selv om der kom en Lov uden Garnisoneringsparagraf, er det en Misforstaaelse, at Alt da flyder ind under Ministerens Vilkaarlighed. Intet Garnisoneringssted kan jo nemlig flyttes uden Bevilling paa Finantsloven, saa det har ingen Fare, selv om en saadan Paragraf kommer til at mangle her. — Saa var der Officersskolen, som det ærede Medlem ikke var fornyet med; men der vil jeg sige det ærede Medlem, at, hvad der staar om Officersskolen i vort Forslag, har det ærede Medlem og hans Venner selv indstillet; naar han vil tage Undervisningsforlagslisten fra 2den Behandling for sig, vil han se, at han selv har været med til at indstille, hvad der nu staar i Loven, at der ikke er en eneste Linie deri, som ikke hører til hans egen Indstilling. Dette Punkt turde jeg da muligens ogsaa kunne forbigaa. — Det Tredie, han omtalte, var Centralstolen. Det ærede Medlem kan her behøve, tror jeg, en nærmere Forklaring. Hvad er det med denne Centralstole? § 17 i den nuværende Hærlow leverer os en Underkorporalstole, § 80 en Korporalstole og § 88 en Sekondlieutenantsstole. Vort Forslag gaar nu ud paa, at denne Undervisning skal foregaa ved Afdelingerne, hvad jo er væsentlig overensstemmende med det, der foregaa nu med Underkorporalerne og Korporalerne. Altsaa istedetfor at henvise Lieutenanterne til Frederiksberg Slot i enkelte Klasser, ville vi lade dem blive ved Afdelingerne, og hvorledes disse „Afdelinger“ nærmere skulle bestemmes, om de skulle være større eller mindre, derom kunde man da senere tale. Naar det ærede Medlem troede, at den Tid, der skulde anvendes til praktisk Uddannelse, vilde være væsentlig forskjellig fra, hvad der nu staar i § 88, saa tager han fuldstændig fejl. Skulde det imidlertid være, hvad jeg paa ingen Maade kan antage, at Nogen efter nærmere Drøftelse hellere vilde se de 500 Befalingsmands elever, for ikke at sige de 600, som det ærede Medlem sætter istedetfor, samlede paa eet Sted, hvortil der altsaa vilde behøves Opholden af en hel ny Bygning og Ansættelse af flere Lærere, saa er dette jo anslaaet til en meget be-

tydelig Beføstning, og hvorvidt det er at foretrække fremfor Uddannelsen ved Afdelinger, større eller mindre, kunde jo staaes nærmere Overveelse. Skulde imidlertid hverken det One eller det Andet være at foretrække, kunde jo selvfølgelig Sagen ordnes gennem aarlige Bevillinger, saa derom er Intet foregrebet i og for sig ved vort Forslag. Det er et aldeles underordnet Punkt, der, saaledes som det hidtil har staaet, ingenlunde har Betydning for de Herrer Centralstolemænd selv. — Saa kommer jeg endelig til Garnisonstjenesten for Fodfolket. Det ærede Medlem finder det meget principrigtigt, at Ryttirefruter, Ingeniurerefruter og Artillerierefruter have ligget inde indtil 1 Aar i Vintertjeneste. Det er ikke principstridigt; men en Infanterist er en særlig hellig Person, og hvis han skulde ligge inde blot 6 Maanedes ud over den første Uddannelse, møder der strax Principer af den allerfærligste Beskaffenhed! Mig forekommer imidlertid denne Rasten med Principer temmelig betænkelig; jeg ser slet intet Princip deri, eller det forekommer mig i ethvert Fald at være et for lille Princip for saa store Mænd. Jeg skal sige, at ligeoversfor dette Spørgsmaal indrømmer jeg fuldstændig den Breidelse, der er udtalt for Blødagtighed. Jeg indrømmer det i den Udstrækning, at jeg for Enkeltmands Vedkommende ingenlunde kan beklage, at de skulle gjøre den Tjeneste, de gjøre; thi indrømmer man det for Personernes egen Skyld, vilde man med Rette høre Vedrørelsen for Blødagtighed; men det er heller ikke af det Hensyn, at jeg ønsker Gjenindtaldelserne afkortede baade i Antal og Tid; det er derimod af Hensyn til, at Vedkommende ofte ere Familiefødre og af Hensyn til Samfundets Arbeidskraft paa det civile Omraade; thi naar ikke de mange Gjenindtaldelser ere fornødne, hvad ogsaa Militære indrømme, at de ikke ere, saa er det urigtigt at spille Landets Penge og det paa dobbelt Maade, dels ved at udrede dem af Statskassen og dels ved at borttage Arbeidskraft fra Hjemmene for at gjøre forsaauidt overflødig Arbejde i Fredstid under Militæretaten. Det er af denne Grund, og ikke fordi man kan finde, at det er noget straffeligt Anstrengende, der kræves af Enkeltmand, at jeg sætter Pris paa alle de Lettelser med Hensyn til Gjenindtaldelser, der kunne bestaa med militære Diemeb. Jeg har nu opholdt mig saa længe ved dette ærede Med-